

технологічних ресурсів, ефективного використання кадрового потенціалу та фінансових ресурсів загалом.

Для оптимізації системи менеджменту підприємством основна увага має бути зосереджена на адаптації організаційної структури до зовнішніх умов ведення бізнесу, покращенні управління та господарських операцій шляхом покращення планування та контролю бухгалтерського обліку, оптимізації управління виробничими ресурсами та запасами, а також підвищення ефективності управління інноваційними процесами, зокрема з точки зору підвищення якості продукції, що випускається підприємством.

Формуючи стратегію удосконалення системи менеджменту підприємством, важливо враховувати ефект синергії. Стратегічний акцент відіграє вирішальну роль в оптимізації синергійного впливу. У сфері економіки синергетичний ефект виникає в результаті комбінованого використання кількох скоординованих стратегій, що виявляється більш вигідним, ніж незалежна реалізація будь-якої окремої стратегії. Це пояснюється тим, що різні фактори взаємодіють таким чином, що дозволяє їм досягти кращих результатів у сукупності, аніж окремо [1].

Отже, вдосконалюючи систему менеджменту підприємства слід мати на увазі як економічні, так і соціальні вигоди. Серед інших результатів це, зокрема, збільшення обсягу та ефективності виробництва, забезпечення безперебійної роботи, економія праці та ресурсів, покращення якості продукції, зміна характеру роботи, підвищення рівня задоволеності роботою та зменшення плінності кадрів.

Література:

1. Ларка Л.С. Стратегія управління потенціалом підприємства як складова його стратегічного набору. *Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»*. Харків: НТУ «ХПІ». – 2013. – № 20 (993) – С. 159 – 163.

Набожний Я.С., здобувач гр. МЕ-22М

Музиченко А.С., докт. екон. наук., проф.

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

УПРАВЛІННЯ ВЛАСНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

В Україні вітчизняний бізнес стикається з труднощами у своїй господарській діяльності через обмеженість фінансових ресурсів, труднощі з отриманням банківських кредитів та недостатню державну підтримку реального сектору економіки. Ці фактори призводять до зниження ефективності підприємницької діяльності. Для задоволення фінансових потреб підприємств одним із першочергових джерел є власний капітал. Достатня наявність власного капіталу має вирішальне значення для сталого економічного розвитку, фінансової стабільності, функціональної стійкості, конкурентоспроможності, платоспроможності та інвестиційної привабливості. Однак досягнення цих умов потребує створення гнучкої та ефективної системи управління власним капіталом підприємства. Така система необхідна для виконання як поточних, так і довгострокових цілей і завдань бізнесу.

Відповідно до Національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку, власний капітал – це частина в активах підприємства, що залишається після вирахування його зобов'язань [1]. По суті, власний капітал являє собою частину активів підприємства, яка фінансується власниками або засновниками, а також власні фінансові ресурси підприємства.

Національне законодавство призвело до змін у складі власного капіталу, який нині складається з різних складових, включаючи зареєстрований капітал, капітал в дооцінках, додатковий капітал, інший додатковий капітал, резервний капітал, нерозподілений прибуток (непокритий збиток), неоплачений капітал, вилучений капітал.

Внутрішня система управління власним капіталом підприємства охоплює три окремі функціональні підсистеми: управління формуванням капіталу, управління використанням капіталу та управління збереженням капіталу. Управління формуванням власного капіталу передбачає прийняття рішень щодо різних джерел власного капіталу, перевірку методів залучення зовнішніх джерел фінансування та забезпечення їх привабливості на фінансових ринках. Крім того, це передбачає вибір стратегії мінімізації податкових платежів, оптимізацію витрат і розподіл чистого прибутку підприємства з одночасним визначенням найбільш вигідної амортизаційної політики.

Ефективне управління власним капіталом передбачає здійснення виваженої інвестиційної політики та базується на обраному підприємством підході до фінансування як необоротних, так і оборотних активів.

Таким чином, збереження власного капіталу підприємства є вирішальним фактором у періоди фінансової нестабільності, і залежить від рішень щодо дивідендної політики, послідовності виплат акціонерам і балансу між реінвестованим прибутком і розподіленим прибутком. Водночас ефективність управління власного капіталу залежить від системної оцінки пов'язаних фінансово-економічних ризиків, що досягається шляхом оптимізації складу та структури джерел капіталу підприємства.

Література:

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності». Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13/print145519161799149>.

Немченко Т.А., кандидат економічних наук, доцент

Орлова А.А., кандидат економічних наук, доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

РОЗВИТОК ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ТА ДИДЖИТАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Глобалізація за своєю функціональною природою спровокувала пришвидшення розвитку соціально-економічних процесів на умовах диджиталізації усіх сфер суспільної діяльності із появою кластерномережових утворень, що є інноваційно орієнтованими та спираються на безперервне оновлення у відповідності із викликами оточуючого середовища. Маємо зауважити, що формування доданої вартості в новій економіці пов'язане із активізацією діяльності в нових сферах господарювання, або ж з інноватизацією та цифровізацією в уже стабільно функціонуючих. Відповідно, якщо в традиційній економіці конкурентні переваги залежали від ресурсних можливостей, зумовлених географічним розташуванням, то в мережевій економіці превалюють переваги, пов'язані, передусім із накопиченням інтелектуального капіталу, здатністю до генерації інновацій, креативністю, наявністю цифрових компетентностей та навичок, розвитком інформаційно-комунікативних технологій та ресурсів.

Справедливо зазначити, що бурхливий розвиток нового економічного укладу зумовив до поширення утворення інноваційних екосистем у відповідь на виклики оточуючого середовища в нових формах ведення господарської діяльності, зокрема у цифровому просторі.

На думку Пермонової С. та Чупріної М., під інноваційною екосистемою варто розуміти синергію держави, підприємницького та дослідницького середовища, що спрямована на колективні дії у сфері створення потоків знань, підтримку технологічного розвитку й комерціалізації інновацій [3]. Логічно, можна зауважити, що інноваційним